

Första söndagen i Advent

Text: Joh. 18: 36-37

Jesus svarade och sade till Pilatus: Mitt rike är icke av denna världen. Om mitt rike vore o. s. v.

Uti denna text talar nu Herren Kristus om sin *konungavärdighet* och om sitt *rike*. Vi hava således här ett för varje kristen mycket kärt och uppmuntrande ämne, nämligen:

Om Kristi rike på jorden

På kyrkoårets första dag har man ock alltid handlat om *Kristi rike*, och det med allt skäl, då man ju kan säga att Kristi rike är hela kyrkoårets ämne. Uti den gamla texten på denna dag (Matt. 21:1–9) hava vi en mer skön målning över Kristi ankomst till sitt rike då vi där se honom inrida till Jerusalem under folkets jubel, då hela massan ropade och sade: »Hosianna, Davids Son! Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn; hosianna i höjden!» Där hava vi ock såsom grund för händelsen de sköna profetiska orden ur Sak. 9: »Fröjda dig storligen, du Sions dotter, och du Jerusalems dotter jubla. Se, din konung kommer till dig rättfärdig, segerrik, ödmjuk och ridande» etc. Så glad och ljuvlig är den gamla textens målning över Kristi rike.

Här åter, i den text vi nu hava att betrakta är tavlan mörk och dyster; här står Herren Kristus bunden, kindpustad och hånad inför Pilatus under det folkmassan nu ropar: »Bort med honom, korsfäst honom!» men här talar han dock om sin konungavärdighet och sitt rike på ett sådant sätt, att i dessa hans ord tillsammans med hans ömkliga förnedringsgestalt gives oss den mest lärorika bild av hans rike, dess egentliga art och väsende. För att förmå Pilatus att fälla dödsdomen över den oskyldige Herren Kristus sökte judarna att inbilla den svage, rädde domaren, att Kristus ville göra sig till konung i Judalandet, vilket nu låg under den romerske kejsarens välde - således, att Kristus var en upprorsstiftare, som uppviglade folket emot kejsaren, av vilken Pilatus var tillsatt att övervaka och styra judarna. Med anledning härav måste nu Pilatus fråga den anklagade: »Är du judarnas konung?»

Det är på denna fråga Herren i vår text svarar: *Mitt rike är icke av denna världen. Om mitt rike vore av denna världen, så skulle ju mina tjänare kämpa därför, att jag icke bleve ansvarad åt judarna; men nu är mitt rike icke härifrån.* Vad nu Herren med dessa ord ville säga, är lätt att fatta: Frukta icke, Pilatus, att jag tävlar med din kejsare om väldet över Judalandet; jag skulle då samla en beväpnad härsmakt, men jag har ju ingen sådan, icke ens till skydd för min person; nej, *mitt rike är icke härifrån*; det är av högre härkomst och högre syften, det är ett *andligt rike*. Sådant svarar här Kristus.

Men detta var för Pilatus ett obegripligt tal, och efter hans fånge ännu talade om *sitt rike*, så frågade han för andra gången: »Så är du då en *konung*?» Då var det Herren Jesus svarade: »Du säger det, *jag är en konung.*» Detta var en bekännelse, som Herren icke skulle uttalat, om han velat undfly lidandet, ty den gav ett stöd åt judarnas beskyllning. Visserligen tillade Herren den förklaringen: »Därtill är jag född och därtill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen» etc.

Men blott de orden: »jag är en *konung*», hade dock inför kejsarens ombud kunnat vara nog till skäl för en dödsdom. Därför har Paulus framställt denna Kristi bekännelse såsom ett föredöme till sanningens trofasta bekännande intill änden, även om vi måste lida döden därför - han skriver till Timoteus: »Jag bjuder dig inför Gud, som gör allt levande, och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus har avlagt den goda bekenntelsens vittnesbörd, att du håller budet obefläckat, ostraffligt intill vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse (1 Tim. 6:13). Detta är även en lärdom, som vi här kunna hämta av Kristi exempel.

Men huvudlärdomen i texten är dock om *Kristi rike på jorden*. Se vi på själva orden som han här talade, samt på hans egen gestalt därunder, hans gestalt av den djupaste förnedring och smälek, då erhålla vi här de allra viktigaste lärdomar om *hans rike*. Ty här få vi först se och betrakta, att han verkligen *är en konung, verkligen*

har ett rike på jorden; för det andra, att hans rike är för allt förnuft mycket besynnerligt och förbryllande - att det är ett andligt rike och ett sanningens rike; och slutligen, vilka som är o hans undersåtar, eller varav vi kunna veta, om vi tillhöra hans rike.

I. Herren Kristus har verkligen ett rike här på jorden - ett rike över alla riken

Jag är en konung, sade han. Den av hela världen okände och föraktade Kristus skall omsider befinnas vara en stor och mäktig konung, som har ett väldigt rike på jorden, som lägger alla folk och länder under sin spira. De blinda, otrogna höra och sjunga därom, men se intet, förnimma intet därav; Kristi rike är för dem såsom en drömbild, ett intet, blott en inbillning hos några förvillade människor. Men skåda dock, vilken utomordentlig makt det riket utövar i världen; se, huru alla folk och länder blivit alldeles omskapade, så snart Kristi evangelium blivit rådande ibland dem; se, huru det utan svärds makt vinner segrar mitt ibland sina fientligaste motståndare.

Och sedan, huru ingen mänsklig makt kan bekämpa det, utan när denne konung blott hade givit sina fattiga vittnen den befallningen: *Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen*, så gingo de - och frågade ingen kejsare om tillåtelse, utan trotsade alla kejsares strängaste förbud och våldsammaste motstånd; kejsarna hade mot Kristi rike ingen makt i alla sina rustkammare och pinoverktyg; alla bål och bilor och svärd blevo här vanmäktiga. Kristi rike är ingen drömbild, såsom världen menar, då antalet av egentliga martyrer, vilka icke endast blivit andligt omskapade utan ock velat lida de grymmaste marter för Kristi sak, är så stort, att det uppgår till flera miljoner. Kristi rike är ingen drömbild, då t.ex. hela bibeln är översatt på mer än två hundra särskilda tungomål o. s. v.

Vår Herre Kristi rike är ingen drömbild, då du kanske sett med dina ögon, att människor, som av ingen mänsklig makt eller konst kunde i hjärta och håg förändras från sitt köttsliga och ogudaktiga sinne, blivit endast genom Kristi evangelium så förvandlade, att en människa, som förut levde av idel fåfänglighet blott i jordiska tankar, ord och sysselsättningar ifrån morgon till kväll och dag från dag, nu har fått ett andligt sinne, hjärta och förstånd, så att hon med hjärtlig glädje och kärlek tänker och talar om Kristus och det honom tillhör och vill både med ord och gärningar tjäna honom, och detta icke av något tvång, utan av sitt eget hjärtas innersta lust och håg.

Du har kanske med ögonen sett någon människa, som förut alltid var säker ock nöjd med sig själv, men nu är beständigt missnöjd med sig och rädd för sitt eget hjärta, ägande all sin tröst endast i Kristus - att en människa, som förut var beständigt olycklig och missbelåten med både Gud och människor, nu fått en djup hjärtats frid och fröjd i sin Frälsare - eller att en människa, som förr aldrig brydde sig om sin nästas eviga väl eller ve, nu har en sådan kärlek, att hon oupphörligt tänker på, huru den och den själen skall bli frälst o. s. v. Är icke allt sådant tecken av en stor, underlig makt, som kan så omskapa människors innersta väsende? Och stå icke sådana tecken uppenbara för våra ögon? Se då, vad Kristi rike är, och att han verkligen är en konung - en stor och mäktig konung, som går fram med sin sak i trots av alla konungars motstånd och verkar sådant, som för alla människors makt och klokhet är omöjligt.

Men allt detta, som vi endels se med ögonen, är ju alldeles vad vi kunde vänta av denne konungens *person* och *väsende*. Det kunde ju icke annorlunda vara, när vi betänka, *vem* denne konung egentligen är, samt att han tidigt uppenbarat, att han *skulle* på jorden verka ett sådant verk. »Därtill är jag född och därtill har jag kommit i världen», säger han. Vem är han? De orden, »kommit i världen», måste tagas i den betydelse, som de i hans mun verkligen äga, och som vi se i andra ställen av hans tal, t.ex. då han i Joh. 16:28 sade: *Jag har utgått från Fadern och har kommit i världen: åter lämnar jag världen och går till Fadern*. Uti Betlehem skulle den födas, »vilken utgång är ifrån fordom, ifrån evighetens dagar» (Mik. 5:2). Det är en konung, som *var hos Fadern före*

världens grundläggning (Joh. 17:24), såsom han ock i v. 5 av samma kap. säger: »Fader, förhårliga du mig hos dig själv med den härlighet, som jag hade hos dig, *förrän världen var.*»

Tänk nu, skulle icke denne konung regera och hava ett stort och mäktigt rike? Sådant var ock genom hela testamentet förutsagt. Så talar Fadern till Sonen: »Åska av mig, så skall jag giva dig hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom» (Ps. 2:8). Och åter: »Det är för ringa, att du skall vara min tjänare för att upprätta Jakobs stammar och omvända de överblivna av Israel; jag vill sätta dig till ett ljus för hedningar, att *du skall vara min salighet intill jordens ände*» (Jes. 49:6).

Och åter: »*Jag skall giva honom många till del*, och talrika skaror skall han få till byte, *emedan han utgav sitt liv åt döden* och vart räknad ibland ogärningsmän, ändock han bar mångas synder och bad för överträdarna» (Jes. 53:12). »*På storheten av hans herradöme och på friden skall ingen ände vara*» (Jes. 9:7). Så framställes han ock i Daniels syn, nämligen först såsom *en människoson, som kom i himmelens sky*, och sedan säges: *Åt honom blevo välde givna och ära och konungadöme, och alla folk, släkter och tungomål tjänade honom*; hans välde är ett evigt välde, som icke skall förgås, och *hans rike skall aldrig förstöras*» (Dan. 7:14).

Därför framställes han ock i Upp. 19 såsom en konung, på vilkens huvud äro *många kronor*, och på vilkens mantel och länd var ett namn skrivet alltså: *Konungars Konung och herrars Herre*.

II. Men Kristi rike är ett övermåttan underligt och förbryllande rike, blott ett trons rike, ett sanningens rike

När vi först betraktat det föregående om konungens storhet och synbara verk på jorden, då torde vi nu komma till det mest märkvärdiga, nämligen den lärdom, som ligger *däruti*, att denne store »ärans konung» står här inför Pilatus överhöljad av hån och spott, står här *bunden*, anklagad, hädad och begabbad inför arma människors domstolar med krona av törnen och spira av ett rör. Lärdomen härav uttalade Herren själv med de orden: *Mitt rike är icke av denna världen*. Skåda här då den evige konungen, alla konungars Konung, står anklagad, bespottad och hädad inför Pilatus, skåda här *den rätta bilden av Kristi rike på jorden*; »ty såsom han är, så äro ock vi i denna världen» (1 Joh. 4:17).

Här äro de skarpaste motsatser mellan vad som synes för våra ögon, och vad som i den djupa verkligheten äger rum - den allra största härlighet i verkligheten och inför Gud, och den allra ömkligaste uselhet för alla människors ögon. Och orsaken är visserligen den, som redan är nämnd, att Kristi rike icke är av denna världen, icke är härifrån, utan ett andligt rike; men våra ögon äro sådana, att de se endast det, som är av denna världen, det, som för människorna är stort, skönt och i tiden nyttigt.

Vad ett rike av denna världen är, det se vi med ögonen, det »kommer så, att det med ögonen förnimmes», med yttre prakt och anseende, makt, härar, vapen, ära, titlar och allehanda anstalter, som tjäna för detta yttre, lekamliga livet. Kristi rike åter är ett andligt och osynligt rike, för människoögon föraktligt och eländigt, och tjänar icke för detta livet, utan för vårt eviga goda och för en annan tid. Emot vårt allra största onda, det andliga och eviga, hava alla världens riken ingen hjälp; *synden* höjer de mäktigaste konungar under sitt välde; *djävulen*, »denna världens furste», tvingar alla konungar och furstar att tjäna sig, då de icke flytt till Kristus och av honom blivit förlossade; för *döden* nedlägger varje konung sin spira och låter stilla bortföra sig, ja, den eviga *fördömseln* drabbar lika visst en obotfärdig konung som någon annan människa. Således, för detta eviga onda hava världens riken ingen hjälp, men här är det, som Kristi rike skall tjäna oss.

Kristi rike har väl i världen intet anseende, det är för människors ögon eländigt och jämmerligt, såsom dess konung var, då han stod kindpustad, bespottad och smäddad inför Pilatus. Hans rike synes alltså högst eländigt, det skyddar icke mot förakt av världen, icke mot förtryck av människor, icke mot kors och lidande, icke ens mot frestelser och anfäktningar av synden och satan, nej, det drager hellre allt sådant över oss. Men för Guds vrede och den eviga döden skyddar det; från synden, både dess straff och herravälde, befriar det; från djävulens

hela regering och övermakt frälsar det; mot helvetet och den eviga elden bevarar det. De människor, som tro på Kristus och äro i hans rike skola icke dö evinnerligen, utan när den lekamliga döden gör slut på det eländiga jordelivet, då skola de först börja att rätteligen leva - liksom Kristus just då ingick uti sin härlighet, när han blev dödad. Sådant är Kristi rike, sådan hans mening med de orden: *Mitt rike är icke av denna världen, mitt rike är icke härifrån*. Men detta skola vi i synnerhet inpräglade hos oss genom bilden av själva konungen; ty även därför skulle Kristi djupa förnedring och lidanden i så gripande drag framställas för våra ögon, att de trogna i alla tider skulle uti honom se en förebild till deras egen väg genom lidande till härlighet (Heb. 12: 2-3).

Och så nedslående och besynnerlig blir oss ofta den vägen eller Kristi rike på jorden, att också dess egna mest upplysta medlemmar oupphörligt förbryllas däröver. Därför måste du väl och flitigt betrakta konungen såsom ett exempel på rikets art och beskaffenhet. Öva dig då i synnerhet uti att väl *sammanhålla de stora motsatserna* hos Kristus, motsatserna mellan *väsendet* och *utseendet*.

Se, vilken stor och härlig person! Och se, vilken djup förnedring, vilket ömkligt utseende! Till personen och i verkligheten är han den store »ärans konung» (Ps. 24), Faderns enfödde Son, åt vilken även såsom människa Fadern givit all makt i himmelen och på jorden (Matt. 28:18) och givit »det namn, som är över alla namn, på det att i Jesu namn alla knäna skola böja sig, deras som äro i himmelen, på jorden och under jorden, och att alla tungor skola bekänna, att Jesus Kristus är Herre, Gud Fader till ära» (Fil. 2:10-11). Sådan är konungen i verkligheten.

Men se, vad därav synes på honom. Han föddes i en stallkrubba, han var genom hela sitt liv föraktad och av andra övergiven, en smärtornas man och förtrogen med lidandet, så fattig, att när »rävarna hade kulor och himmelens fåglar nästen, hade Människosonen ingen plats, där han kunde nedluta sitt huvud»; och när han håller sitt betydelsefulla, hos profeterna förebådade intåg i Jerusalem, då rider han på en lånad arbetsåsna med sina fattiga lärjungars kläder till sadel, om vilket allt den gamla texten på denna dag talar. Är detta ärans store konung, om vilken profeterna sjungit ifrån världens begynnelse, och Herrens store Smorde, vilkens födelse bebådades av änglar för Israels barn och av understjärnan för Österns vise?

Ja, han är densamme »ärans konung, Herren, väldig i strid». Men så alls intet synes det nu, att man icke kunnat undra, om alla människor frestats att hånle åt hans konunganamn och säga: Det är då visst en tiggarkonung. Se nu, likaså litet skall det synas på oss, att vi skola vara Guds barn, Kristi bröder och medarvingar, ja, vara för Gud alldeles rena och täcka, mitt under det vi i oss själva äro fulla med synd och alla uselheter.

Men låtom oss följa vår konungs förnedringsbana ännu längre och se, huru det går honom till sist. Försoningsdagen nalkades. Då gripes hans själ av outhärliga kval, han går avsides i en örtagård, där ligger han på sitt ansikte och kvider under nattens mörker och lärjungarnas sömn, svag, bävande, bedjande såsom en annan olycklig, dödsdömd människa under en sådan ångest, att han svettas blod. Vilken är den gruvliga börda, som så trycker honom? Skriften svarar: »Herren kastade allas *våra synder* uppå honom.» »Den, som icke visste av synd, har Gud gjort för oss till synd.» »Se, Guds Lamm, som borttager *världens synd!*» Han är således också den rätte »syndaren för alla syndare», den förskräckte och förkrossade syndabäraren.

Låtom oss väl minnas detta. Sedan styrkes han genom en ängel att gå försoningslidandet till mötes. Därpå blir han bunden, anklagad, kindpustad, hånad, begabbad; ja, till särskilt hånande av hans konungavärdighet klädes han i en röd mantel, en krona fästes på hans huvud, en spira i hans hand, törnekronan och röret. Man knäböjer och ropar: »Hell dig, judarnas konung!» Sådan är hans konungagestalt inför Pilatus, och märk, i denna smådefulla gestalt talar han dock, ödmjuk och stilla, om *sitt rike* och säger: *Jag är en konung*. Kan nu något sådant synas på honom? Äro icke hans ord såsom ett begabberi? Och dock äro de idel gudomlig sanning och av det största innehåll; ty han är en konung över alla konungar. Det bevisar han snart, då hans konungabud: »Gån ut i hela världen» etc. börjar att utföras, och hela världen icke kan emotstå det.

Vi kunde väl följa hans förnedringsväg ända till hans död på förbannelseträdet, där han hängde mellan två rövare; vi kunde skåda allt vad därvid övergår honom, och höra, huru man ännu där hånar just hans konungamakt, sägande: »Är du judarnas konung, så stig ned från korset» etc., men må detta vara nog. Det viktigaste är, att vi väl betänka de skarpa motsatserna mellan denna ömkliga gestalt och den omätliga storheten av hans person, hans makt och ära, som fördöljer sig under allt detta elände. Betänk, att han, som på jorden var föraktad och av andra övergiven, en smärtornas man och förtrogen med lidandet, törnekrönt, hädad, bespottad, gisslad, korsfäst på en avrättsplats, är nu på Faderns högra sida i höjden, där hans lov i evighet brusar från den oräkneliga skaran av alla frälsta själar samt av änglar och överänglar, varjämte han ock efter sin gudoms allmakt är när oss alla dagar på jorden och här utbreder sitt rike över alla folk och länder, så att han redan med himmelsk fröjd tillbedes och prisas av miljoner och på så många särskilda språk och tungomål, som redan är sagt, och skall till sist hava omkring sig »en skara, den ingen kan räkna, av alla folkslag och stammar och folk och tungomål», vilka skola evigt sjunga om »Lammet, som blev slaktat och köpte oss åt Gud med sitt blod».

Lägg nu härtill den åsyftade lärdomen, att *sådan som konungen är, sådant är hans rike* - ett rike av de skarpaste motsatser, den största ära och härlighet inför Gud, men under den största uselhet inför oss själva och alla människor. Hans rike är ett *rättfärdighetens* och *fridens rike* (Heb. 7:2), och då är där på samma gång också en beständig synd och strid och oro. Hans trogna äro i den allra högsta nåd och ära inför Gud, äro icke mindre än Guds barn, »mina söner och döttrar, säger Herren, den allsvåldige», ja, vi äro Kristi bröder och medarvingar (Rom. 8:17), som skola »skina såsom solen i vår Faders rike» (Matt. 13:43); och då gå vi här på jorden ofta såsom alldeles övergivna av Gud, såsom vore vi under hans vrede för våra synder.

Då skola vi ihågkomma vår konungs gestalt, och att det just tillhör hans rike, att den stora nåden och härligheten skola här i tiden vara fördolda under all jämmer och uselhet, på det *tron* skall hava en beständig övning. Vi äro annars alltid böjda för den meningen, att om vi verkligen vore i Guds nåd och vänskap, så skulle vi också få åtnjuta det samt se och erfara det på många tecken av Guds nåd; men då skola vi ihågkomma, huru det gick med den enfödde Sonen, i vilken Fadern hade allt sitt behag. Han var Faderns älsklige Son och hans väsendes avbild, men då erfar han sådant, att han ropar: »Jag är en mask och icke en människa»; »min Gud, varför har du övergivit mig?»

Nu, på samma sätt har det ock gått alla hans tjänare. Deras liv var en idelig växling av de skarpaste motsatser mellan verkligheten och utseendet. Då *Petrus* nyss hade fått den försäkran, att han var »hel och hållen ren», och även vid ortagården, där han allt för hastigt började kämpa för sin Herre, bevisat, att han i anden var trogen, slutar han dagen med att bitterligen gråta över sin synd. *Paulus* är den ena stunden i helig verksamhet och höga erfarenheter »uppryckt ända till tredje himmelen», och den andra stunden, kindpustad av en satans ängel, beder han tre gånger om förlossning, och Herren nekar att höra honom. *Johannes döparen*, konungens förelöpare och vägröjare, den ende, som jämte honom varit föremål för profetians förutsägelser, den störste, som blivit född av kvinna, denne Kristi närmaste vän, han synes så alldeles av Gud föraktad och glömd uti Herodes fängelse, att han får dräpas liksom på lek och skämt, hans huvud kan av en danserska befallas in på ett fat. Så tillgår det i Kristi rike, att det må riktigt bevisas, det hans rike icke är av denna världen. Det skall för de käraste Guds barn se ut, som ville Gud dem ingenting, då det ofta går dem tvärt emot deras innerligaste önskan och bön.

Till exempel: Huru innerligt önska och sucka icke alla trogna, ja, dag och natt, blott efter den nåden att kunna vara rätt gudfruktiga, heliga, vaksamma och Gud lydiga! Och då måste de ännu dagligen klaga med aposteln: »Det goda, som jag vill, det gör jag icke, men det onda, som jag icke vill, det gör jag. Jag arma människa, vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?» Just den dag, då de innerligast önskat att kunna bevisa sig rätt trogna och heliga, få de sluta med att bittert gråta över sin synd.

Vidare, då de erhållit ett gudomligt ljus i evangelii hemligheter och världen runt omkring är i tjockt mörker, borde de ju bliva med vördnad hörda, när de uttala något av det ljuset, men då bliva de så alldeles föraktade,

som vore de narrar. När de hava den allsmäktige Skaparen till sin fader och vän, då vänta de ju med skäl och efter hans löften på hans faderliga omsorg även för deras timliga goda, och då börja kanske just nu de mest nedslående erfarenheter och förluster, varvid alla deras böner tyckas bliva gäckade, emedan han dröjer med hjälpen och prövar deras tro. Se, på detta sätt underligt och trosprövande är Kristi rike, fullt med motsatser mellan saken och utseendet. Inför Gud »hel och hållen ren», ser du själv blott synd hos dig; när Gud rättfärdiggör dig, då börjar ditt hjärta fördöma dig; när Gud älskar dig, då börjar världen hata dig o.s.v. Vad du är inför Gud genom Kristus, och vad du är i dig själv och för *dina* ögon, är tvärt emot vartannat. För dig själv alldeles full av synd, är du för Gud alldeles rättfärdig; inför dig själv »svart», är du inför Gud »ganska täck» (Höga Visan 1:5); i dig själv fattig och eländig, är du övermåttan rik och dyr för Guds ögon (Upp. 2:9; Ef. 43:4); då du är dömd till döden, blir du salig, då du är svag, är du stark, då du dör, ingår du i det rätta livet. Sådant är Kristi rike.

Men då nu Kristi rike är till denna grad underligt och tros- prövande, huru skola vi då mot alla dessa hårda stötar och nedslående erfarenheter kunna stå fast i tron, i trösten och hoppet på allt detta fördolda goda? Det enda medlet, som kan hjälpa härtill, är det, som Kristus här nämner såsom sitt rikes enda vapen nämligen - *sanningen* -sanningens vittnesbörd, ordet av Guds mun. Detta var den förklaring, Herren gav över sin konungavärdighet och sitt rike: »Därtill är jag född och därtill har jag kommit i världen, att jag skall *vittna för sanningen*.» Hans rike är ett sanningens rike. Hela hans rike beror av sanningens vittnesbörd. Därigenom uppkommer det, och därigenom uppehålls det. Om vi blott lämna ordet ur ögonsikte, bortfalla vi från Kristi rike, från tron och nåden. Därför, när du rätt erfar syndens makt, och huru helt förlorad du är, om du skall själv vara din frälsare, då är det nödigt att genast ihågkomma *ordet*, som säger, att endast Guds Son är den, som har den makten och det ämbetet att »nedslå djävulens gärningar». Då skall du med aposteln säga: »Därför skall jag hellre med största lust berömma mig av mina svagheter, *på det att Kristi kraft må vila över mig*»; »ty när jag är svag, då är jag stark». När samvetet förskräcker dig med dina många och svåra synder, kom då ihåg sanningens ord, som säger, att »intet kött skall av lagens gärningar varda rättfärdigat inför Gud», men att »Guds Sons blod renar oss från all synd»; att om dina »synder än vore blodröda, så skola de dock varda vita såsom snö, och om de än vore röda såsom purpur, skola de varda såsom ull».

Kom ihåg, att så skall nåden genom Kristi försoning vara väldig över *alla*, också de värsta synder, på det att Lammet, som blivit slaktat, skall hava ära och lov och tack ifrån evighet till evighet. Om du blir mycket försmädd, dina ord och handlingar bittert uttydda och förvända, eller du ser dig mycket föraktad, så kom ihåg, huru din Herre Kristus, den rätte ärans konung, var »föraktad och övergiven av andra», huru han blev inför Pilatus på det fientligaste sätt anklagad, hans ord livligt förvända och hans person skymfligt hånad, bespottad och hädad. Skulle väl du vilja åtnjuta rättvisa, aktning och ära av sådana, som så misshandla din Herre? Likaså, om du har andra svåra lidanden, sjukdom, fattigdom, bittra förluster och sorger, så att hela världen blir dig mörk, kom då ihåg din konungs ord: »Mitt rike är icke av denna världen.»

Det är i en annan värld vi skola hava lycka, glädje och ära, hava full helighet, full frid och salighet. Här fordras således att hålla ögat hårt fäst vid ordet, om vi skola under alla dessa trosprov kunna stå fast intill ändan. Ja, det skall fordras något ännu mer - det skall icke vara oss möjligt att blott genom vårt eget fasthållande av ordet stå fast - här skall ock fordras den allsmäktige Gudens nåd och hjälp, vilken kan giva oss detta skarpa, besynnerliga trosöga, som genomtränger de svartaste moln - detta skarpa, besynnerliga öga, som rövaren på korset hade, då han mitt i det tjocka mörkret av dödens kval och fasor och mitt i sorlet från den avgrundsskara, som med hån och hädelse omgav Kristi kors, kunde nu i honom se konungen över evighetsriket och utropa: »Herre, kom ihåg mig, då du kommer i ditt rike!» Se, ett sådant skarpt öga skola vi komma att behöva. Men ett sådant öga kan endast den mäktige konungen själv giva oss. Detta gör han dock även genom det yttre medlet, sanningens ord; därför skola vi här fast och beständigt hålla ögat fäst vid Guds ord.

III. Kännetecknet på undersåtarna i Kristi rike

En närgående fråga! Varje vaken själ säger: O, jag vill gärna lida allt, blott jag visste, att *jag tillhör* detta rike. Huru skall jag med visshet veta, att jag verkligen är en medlem av Kristi rike? Även på den frågan giver Herren själv ett svar i texten, då han säger: *Var och en som är av sanningen, han hör min röst.*

Den, som är av sanningen och således av Kristi rike, har det tecknet, säger Herren, att han *hör hans röst*. Så säger han ock i Joh. 10 om sina får: »De höra min röst.» Vad detta egentligen åsyftar, skall du se liksom med ögonen, då du besinnar, huru alla människor äro fördelade i två särskilda hopar just genom den omständigheten, att den ena hopen är alldeles fri från den omsorgen att höra och lyda Kristus, då däremot den andra hopen är oupphörligt sysselsatt med den frågan om att rätteligen tro, lyda och följa Kristus. Kristus, Kristus och hans ord är den hopens medelpunkt, omkring vilken allting rör sig.

Den andra hopen kan ock hava många sköna dygder, rättrådighet, sedlighet, barmhärtighet, ja, även utvärtes höra Guds ord, helst på vissa föreskrivna timmar, men att *höra Kristi röst*, det är ännu en annan sak. Att *höra* Kristi röst, d. ä. att hörsamma honom, vilja i allting lyda honom, både i tro, bekännelse och leverne följa hans ord, det veta de icke av, däruti vilja de vara fria. Ja, då Kristus icke blott säger: han hör *Kristens* ord, utan säger just så: »han hör min röst»!

Så må vi väl ihågkomma den åtskillnaden, att icke alla skriftlärda, icke alla bibelns vänner äro av sanningen, av Kristi rike. Ty man kan ock älska och läsa ordet på det sätt, som de skriftlärda på Kristi tid. Men de, som rätt höra Kristi röst, äro de, som så lärt känna sin fördömelse under lagen, att de nödgas fly till Kristus och nu höra honom såsom sin ende Frälsare. Blivit vid honom fästade och hava i honom all sin tröst, all sin rättfärdighet och starkhet. Nu blir han ock deras herde och konung, vilken de vilja höra *uti allt* och följa genom hela livet; nu äro de hans lärjungar och undersåtar i hans rike.

Såsom redan är sagt, se vi med ögonen, att det finnes ett sådant folk på jorden, som med alla de skröpligheter och fel, de eljest kunna hava, dock verkligen äro först och sist sysselsatta med den frågan om Kristus och att kunna rätt höra, tro, lyda och följa honom. Detta är visserligen *Kristi folk* - och ett saligt folk - då däremot hela den övriga hopen, som icke vilja höra hans röst, icke vilja, att denne konungen skall råda över dem, äro under en annan herre, »denne världens furste».

O, när detta ju står alldeles uppenbart för ögonen, visst borde det väcka varje människa ur sömnen. Om Kristus är en konung, ja, en stor och mäktig konung i himmelen och på jorden, vilken en gång skall komma i sitt majestät för att döma alla människor, ve då den människa, som icke varit den konungen lydig, när han kallat henne till bättring! O, huru svårt det skall bliva dig en dag att komma inför hans ansikte, som sitter på tronen!

Nu är det månget barn och mången tjänare, som av kristliga föräldrar eller lärare tidigt fått höra sanningen, men hålla det för en ringa ting, att de förakta den rösten från himmelens konung och hellre följa världens och fåfängans förföriska lockelser. Sådana veta icke, vad de göra. När du en gång ligger på din dödssäng med den gränslösa evigheten för ögonen, eller när du skall fram för honom, som sitter på tronen, vem skall då hjälpa dig, när du föraktat denne konung? Däremot kan aldrig med ord utsägas, huru lyckliga de äro, som hyllat den store ärans konung, kommit till sann bättring och till trons saliga förening med sin Frälsare, nu följa honom genom världen och nitälska om hans rike. Om ock striden med köttet och allt ont här stundom blir hård och de måste med sin Frälsare vara okända och föraktade, så gå de dock, såsom han gick, emot en evig härlighet.

En dag skola de ock fröjdas med härlig och utesäglig glädje, när konungen på tronen vänder sig till dem, som äro på hans högra sida, och säger: »Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning *det rike, som eder är tillrett från världens grundläggning; ty jag var hungrig, och I gäven mig att äta etc.; ty allt det ni i tron och kärleken till mig haven gjort även mot de ovärdigaste människor, det haven I gjort mot mig.*» Pris och ära och

lov och tack vare den evige konungen, som berett oss ett sådant rike och även kallat oss till det riket, först hans nåderike på jorden och sedan hans härlighetsrike i himmelen! O, Herre Gud, bevara oss alla nådeligen för din enfödde Sons skull, att ingen av oss i evigheten må saknas i det riket! O, Herre Gud, tag icke din helige Ande ifrån oss! Väck oss, drag oss, led oss i din nåd och sanning, så att vi alla komma till ditt rike och få förbliva där i evighet. Amen.

– C-O Rosenius

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com